

वा० रा०

॥ ७० ॥

मुग्धसस्मितवक्त्राचपीनस्तनतटाश्रुभा ॥ हृदतोरेचसाभातिक्रजुयष्टिर्लतायथा ॥ २८ ॥ त्रैलोक्यं सुंदरीकांतासर्वचित्तप्रमाथिनो ॥ लक्ष्मीव
पद्मरहिताचंद्रज्योत्स्नेवनिर्मला ॥ २९ ॥ रूपेणाप्यभवत्सातुश्रियं देवीमुमायथा ॥ द्योतयंतीदिशः सर्वास्तत्राभूत्सावरांगना ॥ ३० ॥ एतस्मि
न्नंतरे देवो निवृत्तः सुरनायकः ॥ पादावुपास्य देवस्य ब्रह्मणस्तेन वै यथा ॥ ३१ ॥ तस्यामेव च वेलायामादित्योऽपि परिभ्रमन् ॥ तस्मिन्नेव पदे सो भू
द्यस्मिन्सातनुमध्यमा ॥ ३२ ॥ युगपत्सातदादृष्टा देवाभ्यां सुरसुंदरी ॥ कंदर्पवशगौतौ तु दृष्ट्वा तां संबभूवतुः ॥ ३३ ॥ ततः क्षुभितसर्वांगौ सुरेंद्रौ
पन्नगाविव ॥ तद्रूपमद्भुतं दृष्ट्वा त्याजितौ धैर्यमात्मनः ॥ ३४ ॥ ततस्तस्यां सुरेंद्रेण स्कन्धं शिरसि पातितं ॥ अनासाद्यैव तां नारीं सन्निवृत्तमथा भ
वत् ॥ ३५ ॥ ततः सावानरपतिं जज्ञेवानरमीश्वरं ॥ अमोघरेतसस्तस्य वासवस्य महात्मनः ॥ ३६ ॥ बालेषु पतितं बीजं बालीनामवभूवसः ॥
भास्करेणापितस्यां वै कंदर्पवशवर्तिना ॥ ३७ ॥ बीजं निषिक्तं ग्रीवायां विधानमनुवर्तत ॥ तेनापि सावरतनुर्नोक्ता किंचिद्द्वचः शुभं ॥ ३८ ॥ नि
वृत्तमदनश्चाथ सूर्योऽपि समपद्यत ॥ ग्रीवायां पतितं बीजं सुग्रीवः समजायत ॥ ३९ ॥ एवमुत्पाद्यतौ वीरौ वानरेंद्रौ महाबलौ ॥ दत्त्वा तु कांचनीं मा
लां वानरेंद्रस्य बालिनः ॥ ४० ॥ अक्षय्यां गुणसंपूर्णां शक्रस्तु त्रिदिवं ययौ ॥ सूर्योऽपि स्वसुतस्यैव निरूप्य पवनात्मजं ॥ ४१ ॥ कृत्येषु व्यवसाये
षु जगाम सवितांबरं ॥ तस्यां निशायां व्युष्टायामुदिते च दिवाकरे ॥ ४२ ॥ सतद्वा नररूपं तु प्रतिपेदे पुनर्नृप ॥ स एव वानरो भूत्वा पुत्रौ स्वस्य पुंवंग
मौ ॥ ४३ ॥ पिंगेक्षणौ हरिवरौ बलिनौ कामरूपिणौ ॥ मधून्यमृतकल्पानि पायितौ तेन तौ तदा ॥ ४४ ॥ गृह्य कक्षरजास्तौ तु ब्रह्मणोऽतिक्रमागम
त् ॥ दृष्ट्वा क्षरजसंपुत्रं ब्रह्मालोकपितामहः ॥ ४५ ॥ बहुशः सांत्वयामास पुत्राभ्यां सहितं हरिं ॥ सांत्वयित्वा ततः पश्चाद्देवदूतमथादिशत् ॥ ४६ ॥
गच्छ मद्बचनादूतकिष्किंधां नाम वैशुभां ॥ सात्यस्य गुणसंपन्ना महती च पुरीशुभा ॥ ४७ ॥

३० कां०

॥ ७० ॥